

Arrest

**nr. 57 575 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHOUKENS, die loco advocaat J. OPSOMMER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 23 november 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23/11/2007 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

G., R. (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Nuradilovo op 22/04/1979

adres (...)

echtgenote:

G., L. (...)

geboren te Chasavyurt op 22/09/1986

kind:

G., R. geboren op 21/05/2004

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Uit de verschillende voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene (G., R. (...)) lijdt aan een aandoening waarvoor hij opgevolgd wordt en waarvoor hij medicatie neemt en therapie volgt. Ook heeft hij verdere opvolging en behandeling nodig. Op 23/06/2010 stelt onze ambtenaar- geneesheer dat verwijzend naar de correspondentie van dd. 28/10/2008 met het Belgische consulaat te Moscou blijkt dat medicatie voor de aandoening van betrokkene beschikbaar is in Rusland. Ook verwijst onze ambtenaar- geneesheer naar de 'Mental Health atlas 2005' van de World Health Organisation waarin staat dat er in Rusland ook opvolging en behandeling voor de aandoening van betrokkene beschikbaar is. Bijgevolg kan betrokkene voor verdere opvolging terecht in Rusland, land van herkomst. Er is dus geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar Rusland. Verder blijkt uit gegevens uit ons administratief dossier dat alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastingsinkomsten en andere bronnen. De gratis gezondheidszorg dekt de behandeling die betrokkene nodig heeft voor haar aandoening.

Derhalve blijkt dat hoewel betrokkene lijdt aan een ziekte die kan beschouwd worden als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan *“van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, schending van art.62 Vw en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

2.1.1. De verzoekende partij wijst in haar eerste middel onder meer op het gegeven dat ze opgroeide in een dorp nabij Chesavyurt, deel uitmakend van de Dagestaanse republiek (pagina 1 en 4 verzoekschrift) en dat de bestreden beslissing zich niet baseert op een mogelijke medische behandeling in geval van terugkeer naar de deelstaat, maar louter en alleen op een analyse bij terugkeer naar Rusland. De verwerende partij had zich minstens de vraag moet stellen of een adequate gezondheidszorg aanwezig is in de Tsjetsjeens deelstaat. Het onderzoek gevoerd met betrekking tot de beschikbaarheid van de medicatie en behandeling in Rusland is onvolledig. De beoordeling van de medische beschikbaarheid in Moskou heeft weinig nut, gelet op de afstand tussen haar geboortedorp en Moskou. Met dit feitelijk gegeven werd er geen rekening gehouden. De verzoekende partij stelt onder meer: *“Door niet*

nader in te gaan op een toegegeven problematiek in het land van herkomst van verzoeker, steunt de genomen beslissing alvast op een motivering die onvolledig is. De genoemde tegenstrijdige en onvolledige motivering draagt er in elk geval niet toe bij om willekeurig tegen te gaan, zoals het een juiste motivering ten gronde betaamt." De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing op zijn minst op een onzorgvuldige afweging van een cruciaal feitelijk element uit het dossier berust.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij

"Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing zich baseert op een mogelijke terugkeer naar Rusland, maar niet naar Tsjetsjenië en dus niet afdoende en onzorgvuldig gemotiveerd werd.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 en naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is daar het aangehaalde medische probleem niet aangewend kan worden teneinde gemachtigd te worden tot een verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat verzoeker inderdaad heeft aangetoond dat hij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, maar dat er wel degelijk een adequate behandeling is in Rusland.

In het advies van 23 juni 2010 besluit de ambtenaar-geneesheer dat er inderdaad sprake is van psychische problemen waarvoor opvolging en behandeling nodig is.

Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat de medicatie die verzoeker neemt beschikbaar is in Rusland en dat er aldaar eveneens psychiatrische zorg beschikbaar is en er speciale programma's zijn ontwikkeld voor mensen met PTS-stoornis.

In de bestreden beslissing werd het advies van de ambtenaargeneesheer overgenomen en verder gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier van de verwerende partij blijkt dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastingsinkomsten en andere bronnen. De gratis gezondheidszorg dekt de behandeling die betrokkene nodig heeft voor zijn aandoening.

Verzoeker heeft de Russische nationaliteit, waardoor de informatie werd opgevraagd en bekomen via het Belgische consulaat te Moskou.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling als had er informatie bekomen moeten worden over medische behandeling in de deelstaat Tsjetsjenië.

Artikel 9 ter van de Wet van 1980 bepaalt immers dat de ambtenaar-geneesheer dient na te gaan of de mogelijkheid van behandeling bestaat in het land van oorsprong of het land waar verzoeker verblijft.

In casu is dit Rusland.

In ieder geval dient te worden benadrukt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat deze betrekking hebben op Rusland in haar geheel maar ook specifiek ingaan op gezondheidszorg in de Russische deelrepublieken, waaronder ook Tsjetsjenië, waardoor verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op correcte wijze gemotiveerd werd.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat rekening houdende met alle elementen van het dossier en het advies van de ambtenaar-geneesheer, er terecht werd geconcludeerd dat er, vanuit medisch standpunt, geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. (...)

2.1.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat ze lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, in casu Rusland.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die kan beschouwd worden als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, indien deze niet adequaat behandeld wordt in haar land van herkomst. De verwerende partij heeft onderzocht of de verzoekende partij in Rusland adequaat behandeld kan worden. Hiervoor steunt de verwerende partij zich op de correspondentie met het Belgisch Consulaat te Moskou, informatie uit de *'World Health atlas 2005'*, rapport van IOM *'Terugkeer naar de Russische Federatie'* van 13 november 2009 en het *'Health Care Systems in Transition'* 2003 van The European Observatory on Health Systems and Policies. Uit deze informatiebronnen leidt de verwerende partij af dat de medicatie die de verzoekende partij neemt in Rusland beschikbaar is, dat de opvolging en de behandeling voor de aandoening van de verzoekende partij beschikbaar is, dat alle Russische burgers recht hebben op gratis gezondheidszorg die door de Russische overheid gegarandeerd wordt uit de staatsbegroting, belastingsinkomsten en andere bronnen en dat de behandeling die de verzoekende partij nodig heeft ook door de gezondheidszorg gedekt wordt.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing haar onderzoek op adequate behandeling meer had moeten toespitsen op de deelrepubliek(en). Vooreerst wordt vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar asielaanvraag verklaard heeft uit Dagestan te komen. Dit blijkt ook uit de door de verzoekende partij bij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gevoegde identiteitsdocumenten. Ter terechtzitting verduidelijkt de verzoekende partij dat haar geboortedorp Nuradilova geografisch gelegen is in Dagestan doch een etnisch Tsjetsjeens dorp is. In de aanvraag en in de attesten van de psycholoog wordt weliswaar gesteld dat de verzoekende partij afkomstig is uit Tsjetsjenië, doch stelt de psycholoog in het eerste verslag van 17 november 2007 dat er taalproblemen zijn tussen de verzoekende partij en de tolk.

In het door de verwerende partij bijgebrachte rapport *"Terugkeer naar de Russische Federatie – landeninformatie"* wordt met betrekking tot Dagestan gesteld: *"In Dagestan zijn er 36 centrale, regionale ziekenhuizen (3979 bedden), 3 interregionale ziekenhuizen (215 bedden), 102 districtziekenhuizen (1979 bedden), 4 dorpsziekenhuizen (180 bedden), 5 centrale, regionale poliklinieken, 175 poliklinieken, 1076 verloskundeafdelingen. Er wordt gespecialiseerde medische verzorging geboden in 10 stedelijke en 48 republikeinse medische instellingen. Er zijn 5 sanatoriums, 2 kinderverzorgingscentra, 3 bloedtransfusieafdelingen, 7 onafhankelijke afdelingen en 50 spoedafdelingen (onderdeel van andere medische instellingen). Binnen het kader van het nationale project werd het gezondheidssysteem versterkt. In 2007-2008 zijn 884 eenheden van laboratoriumapparatuur geïnstalleerd, zoals 87 radiologische apparaten, 204 sets van laboratoriumapparatuur, 102 echotoestellen, 214 endoscopen, 236 electrocardiogramtoestellen en 41 ultrageluidtoestellen voor het bedrag van 405,5 miljoen roebel (90 miljoen euro). Er werden 172 ambulancewagens aan de republiek geleverd (102 miljoen roebel/23 miljoen euro)." Hieruit blijkt niet dat de behandeling voor de door de verzoekende partij geschetste aandoening voorhanden is in Dagestan. In hetzelfde rapport wordt gesteld met betrekking tot Tsjetsjenië dat *"Binnen het kader van een van de nationale prioriteitsprojecten "Gezondheid" zijn de bouwwerkzaamheden van start gegaan in de Tsjetsjeense medische instellingen 627 poliklinieken en ziekenhuizen beschikken nu over watervoorziening. Er worden bouwwerkzaamheden uitgevoerd in de stadsziekenhuizen nr. 1, 3 en 5, het kinderverzorgingscentrum, het kinderziekenhuis nr. 2, de kinderpoli-**

klinieken nr. 1 en 5, de poliklinieken voor volwassenen nr. 1, 3, 4 en 5 en de kraamkliniek nr. 2 in Grozny. De regionale ziekenhuizen hebben nieuwe diagnoseapparatuur en ambulancewagens ontvangen. Er werden opleidingen voor medische specialisten georganiseerd.” Uit deze algemene informatie blijkt niet dat de behandeling voor de door de verzoekende partij geschetste aandoening voorhanden is in Tsjetsjenië. Daarenboven wordt in de mail van het Belgische consulaat uitdrukkelijk gesteld dat alhoewel de medicamenten Cymbalta, Solian, Seroquel en Risperdal op de Russische medische markt beschikbaar zijn, de handel in namaakgeneesmiddelen toegenomen is. Ook wijst het consulaat erop dat het niet bekwaam is om de andere vragen van de verwerende partij te beantwoorden noch om een medisch advies te geven met betrekking tot de behandeling van depressies in de Russische Federatie. Uit de World Health Atlas 2005 kan niet afgeleid worden hoe toegankelijk de medische behandeling voor de aandoening van de verzoekende partij is in de deelrepublieken Dagestan of Tsjetsjenië. Dit rapport geeft een aantal gegevens weer voor de hele Russische Federatie. Uit dit rapport blijkt onder meer dat *“Total psychiatric beds per 10.000 population: 11.5”, “Psychiatric beds in mental hospitals per 10 000 population: 10.1”, “Psychiatric beds in general hospitals per 10 000 population: 0.5”, “Psychiatric beds in other settings per 10 000 population 1”, number of psychiatrists per 100 000 population: 13.3”, “Number of neurosurgeons per 100 000 population: 1.7”, “number of psychologists per 100 000 population: 1.9”.* Daarenboven wordt in dit rapport gesteld: *“the territorial unevenness in professional manpower is almost 10-fold between Ingush republic and Moscow.”* Bijgevolg stelt de verzoekende partij terecht dat in casu niet afgeleid kan worden of de verwerende partij onderzocht heeft of in de deelrepubliek waar de verzoekende partij van afkomstig is een adequate behandeling voorhanden is.

De verwerende partij stelt in haar nota dat ze geen specifiek onderzoek diende te stellen naar de regio waar de verzoekende partij van afkomstig is, daar in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er een adequate behandeling moet zijn in het land van herkomst. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit een specifieke deelrepubliek van de Russische Federatie, diende de verwerende partij te onderzoeken of er een adequate behandeling is in de deelrepubliek waar de verzoekende partij van afkomstig is, gelet op de grote afstanden die kunnen bestaan tussen Rusland en de overige deelrepublieken. In die mate heeft de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld en is dit onderdeel van het middel gegrond.

Aangezien een middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN